

จรจา

Jamsai

ทดลองอ่าน

ต่อ
ท้าย

ตอน เกียรติฐาน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

tiara

Jamsai
ทดลองอ่าน

คุณหมอกอดอกแล้วหันมายิ้มลို့ "ແหม มีแพนแกนี้ดีจ้ง ใจดี เข้าอกเข้าใจ
ทุกอย่าง รู้ย่างนี้ม่แพนไปตั้งนานแล้ว"

"เฮ้ย ไม่ได้สิ ถ้าไม่झेผมก็ไม่ใช่ว่าผู้ชายจะดีเหมือนกันทุกคนหรอกนะ แล้วที่
สำคัญผมยังไม่แก่"

"โอเค ยังไม่แก่ก็ยังไม่แก่" บุษบงกชหัวเราะเสียงดัง "แล้วนี่จัดกระเป๋าเดินทางรี
ย่างคะ"

"ยังครับ ทำไมต้องรีบ ไปตั้งวันอาทิตย์"

"ปกติผู้ชายเขาจัดกระเป๋าวันไหน หากต้องเดินทางวันอาทิตย์"

"คืนวันเสาร์หลังสี่ทุ่ม"

คุณหมอค้อนให้

"แล้วผู้หญิงล่ะ" เขาถามกลับ

"สามวันก่อนเดินทาง"

"โห...ต้องให้ความสำคัญกับกระเป๋าเดินทางและใช้เวลากับมันนานขนาดนั้น
เลยหรอ"

"อย่างนี้่น่าอวยพรให้มีลูกสาว จะได้เข้าใจว่าผู้หญิงต้องละเอียดอ่อนกับเรื่อง
ต่างๆ ในชีวิตมากแค่ไหน"

หัสยุทธหันมามองหน้าทันทีแล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "นั่นต้องรบกวนด้วยนะครับ"

เวรชาติต่อ-ตาย ตอน เกียรติศรี

tiara เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2202-3

ภาพประกอบ Sashkin / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เดินทางมาถึงเล่มที่หกแล้วนะคะ สำหรับชุด 'เจรจาต่อ-ตาย' ซึ่งครั้งนี้ tiara ได้หยิบเอา 'ความเกียจคร้าน' มาตีความและบอกเล่าเรื่องราวผ่านตัวละครใหม่ๆ ได้อย่างสนุกสนานครบรสอีกแล้วค่ะ

ในเล่มนี้ลูกทีมหน่วย NIC ของหัตถุธรได้แสดงความสามารถกันเต็มที่กับคดีคนร้ายจับตัวประกันที่แม่จะดูเป็นงานซึ่งหน่วยเจรจาต่อรองซ้ำของ แต่เรื่องราวกลับไม่ง่ายแบบนั้นค่ะ ทางด้านคุณหมอบุษงภกชก็เจอเคสชั้นสุตรศพหญิงสาวที่มีน้ำหนักตัวเกือบสิริ้อยกิโลกรัม หน้าซ้ำผู้ช่วยมือต้อย่างพจนีย์ก็ไม่อยู่อีกด้วย

ในขั้นตอนการทำคดีของทั้งสองฝ่าย หัตถุธรเริ่มได้ข้อสันนิษฐานที่อาจนำไปสู่ผู้อยู่เบื้องหลัง Satan แต่ความสัมพันธ์ของสารวัตรและคุณหมอที่กำลังไปได้ดีกลับพบอุปสรรคบางอย่าง จนทำให้คุณหมอต้องเลือกว่าจะไปต่อกับหัตถุธรหรือไม่ คุณหมอคนสวยของเราจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร ต้องไปติดตามพร้อมกันในเล่มเลยคะ

เล่มต่อไปจะเป็นเล่มสุดท้ายที่เราจะได้ทักทายพร้อมกับหนุ่มๆ NIC แล้วนะคะ สำหรับท่านใดที่เพิ่งมารู้จักหน่วย NIC จากเล่มนี้และตีใจความสนุกสนานเข้มข้นของเรื่องราวล่ะก็ ขอแนะนำให้อ่านห้าเล่มก่อนหน้าตามลำดับดังนี้คะ

1. เจรจาต่อ-ตาย ตอน ราคะ
2. เจรจาต่อ-ตาย ตอน ตะกละ
3. เจรจาต่อ-ตาย ตอน โลภะ
4. เจรจาต่อ-ตาย ตอน ริษยา
5. เจรจาต่อ-ตาย ตอน โทสะ

พัฒนาการความรักที่ทำให้เราอมยิ้มของสารวัตรหัตถุธรกับคุณหมอบุษงภกช และความตื่นเต้นในการสืบสวนคดีของหน่วย NIC ได้อรรถรส น่าติดตามทุกเล่มแน่นอนคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ แต่ปัจจุบันรับบทแม่บ้านและแม่ของลูกชายคนเดียว สนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกับสถานการณ์คับขัน เป็นคนเงียบเรียบร้อยนิดๆ ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่ดี รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนกับอ่านหนังสือประเภทจิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนงานเขียนของ tiara มาโดยตลอด ต้องการพูดคุยเรื่องงานเขียน ขนมอบ หรือแอบดูเด็กน่ารักก็เชิญที่ <http://tiara.bloggang.com> นะคะ หากต้องการทราบความเคลื่อนไหวเรื่องงานเขียนโดยเฉพาะก็เชิญที่แฟนเพจ By tiara ได้เลยคะ

tiara

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

ภายในห้องทำงานของหน่วยเจรจาต่อรองในกรณีเกิดเหตุอาชญากรรมเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ไม่มีงานเร่งรีบอะไรนัก นอกเสียจากการติดตามคดีค้างที่ถูส่งต่อมาจากหน่วยสืบสวนและงานเก็บข้อมูลของปารุสกี แต่ความว่างนี้ไม่รวมถึงสมองของผู้เป็นหัวหน้าเมื่อหัตถุทธิใช้พื้นที่บนโต๊ะประชุมกระจกจนเต็ม เขาเขียนสิ่งที่อยู่ในความคิดออกมาเป็นแผนผังอย่างที่ตำรวจผู้เป็นมือขวายังตามความคิดไม่ทัน วุฒิภาศเหลือบมองหัวหน้าของเขาเป็นระยะจากโต๊ะทำงานของตัวเอง แต่ก็ยังไม่กล้าถาม

หัตถุทธิลุกนั่งสลັบกัน บางทีเขาก็เดินรอบโต๊ะอย่างคนที่กำลังใช้ความคิดอย่างหนัก ความมอดทนของวุฒิภาศเกือบจะหมดลงและพร้อมจะตั้งคำถามอยู่แล้วในตอนที่หัวหน้าเป็นฝ่ายเรียกชื่อของปารุสกีขึ้นมาก่อน

"รุสกี"

"ฮะ? ครับ"

คนถูกเรียกสะดุ้งเล็กน้อยเพราะกำลังจดจ่อกับงานของตัวเอง แต่เมื่อตั้งสติได้ก็หยุดงานในมือแล้วหันหลังกลับมามองหัวหน้าที่ยืนอยู่ทางด้านหลังของเขา โดยมีโต๊ะประชุมคั่นกลางระหว่างคนทั้งคู่

"นายเปิดเสียงที่บันทึกไว้ในคืนที่มีการจู่โจมในบ้านร้างให้ฟังอีกครั้งสิ"
"บ้านร้าง..." เขาพยายามคิด "บ้านร้างในหมู่บ้านจัดสรรหรือครับ"
"อืม"

เมื่อได้รับการยืนยันแล้วปารุสก็หันกลับไปค้นข้อมูลในคอมพิวเตอร์ของตัวเอง เขานับทีเสียงในคืนที่มีการปฏิบัติการไว้ทั้งหมด เมื่อเรียกไฟล์เสียงได้แล้วก็เปิดเสียงนั้นออกลำโพงให้ทุกคนในห้องได้ยินไปพร้อมๆ กัน อาสตาที่กำลังง่วนอยู่กับเอกสารโครงการฝึกอบรมเยาวชนที่ตนทำร่วมกับแพทย์หญิงบุษบงกชอยู่นั้นก็เงยหน้าขึ้นมาสนใจด้วย

เมื่อหস্যทไม่ได้ระบุช่วงเวลาที่เขาต้องการจะฟังอย่างชัดเจน ปารุสก็จึงเริ่มเปิดไฟล์เสียงของเหตุการณ์ในคืนนั้นตั้งแต่ต้น หัวหน้าหน่วย NIC กอดอกแล้วฟังทุกเสียงนั้นด้วยความตั้งใจ...

"หยุด!"

คำสั่งสั้นแต่เฉียบขาดทำเอาปารุสก็สะดุ้ง เขากดหยุดไฟล์เสียงแล้วหันมามองหัวหน้าของตน

"ในคืนนั้นพวกเราเข้าใจว่าคลิปที่ Satan เห็นก็ตีเกลี้ยงจากเหตุการณ์จริงใช่ไหม"

"ครับ" ปารุสก็เป็นคนตอบ

"เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นได้ด้วยคนสามกลุ่ม จากสถานที่สามแห่งที่มีการสื่อสารกันอยู่ หนึ่งคือสถานที่เกิดเหตุ สองคือที่ไหนสักแห่งซึ่ง Satan นั้นดูคลิปที่พวกมันตั้งกล้องถ่ายไว้ และสามก็คือห้องปฏิบัติการของตำรวจสื่อสาร"

"สี่คือบนรถตู้ของเรา...ผมเอง"

"อืม นายคงไม่หักหลังผมใช่ไหม"

"หา? คืออะไรครับ"

ปารุสก็งกับคำถามของหস্যท แต่หัวหน้าของเขากลับยิ้มมุมปาก

"ล้อเล่นน่า ไช้...สี่คือนาย"

"ห้าคือคนในไซเซี่ยล" วุฒิภาคเดินออกจากโต๊ะทำงานของตัวเองมา สมทบกับหัสยุทรโดยที่ไม่ได้มีการร้องขอ "คือนั้นมีคนออนไลน์อยู่เยอะเลย ครับ"

"ไช้ แต่พวกเขาไม่ใช่คนควบคุม ผมกำลังจะหาว่าใครที่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเหตุการณ์นี้ได้บ้าง"

วุฒิภาคจ้องมองใบหน้าด้านข้างของหัสยุทรอย่างจริงจัง "หัวหน้าจะตามหา Satan ให้เจอหรือครับ"

นายตำรวจหนุ่มใหญ่ยึดตัวตรงแล้วตอบเนือๆ "อืม มันดีใจอยู่ แต่ก็ไม่ได้ซีเรียสอะไร ปัญหาใหญ่น่าจะอยู่ในมือของทีมไอโอบมากกว่าที่ต้องเขียนรายงานเกี่ยวกับคดีของจตุรภัทรให้ได้ ผมแค่คิดว่าทำไม Satan ทำเรื่องพวกนั้นได้อย่างสมบูรณ์แบบ มันสมบูรณ์แบบเกินไป"

"คนใกล้ตัวหรือครับ" วุฒิภาคเข้าประเด็น

"อาจจะ...อาจจะใกล้ใครสักคน"

คนตอบยังไม่มั่นใจอะไรนักในเวลานี้ แล้วห้องทำงานของ NIC ก็ถูกรบกวนด้วยเสียงแขกซึ่งมาเยือนโดยไม่ได้รับการเชื้อเชิญและไม่มีการเคาะประตูเตือน

"เฮ้ย ไอ้หัล"

ทุกคนหันไปมองแขกคนนั้น เจ้าหน้าที่ของหน่วย NIC ต่างทำ ความเคารพโอบกียรติ มีเพียงหัสยุทรคนเดียวที่แสดงออกทางสีหน้าอย่างชัดเจนว่าเหม็นเบื่อเขา แต่โอบกียรติก็ไม่เคยสนใจท่าทีของหัสยุทรอยู่แล้ว เขาเดินไปที่หน้าต่างประชุมแล้วกวาดสายตามองตัวหนังสือบนนั้นเร็วๆ

"แย่งฉันทำคดีอีกแล้ว"

"มาทำไม" หัสยุทรถาม

"เย็นนี้จะไปกินข้าวด้วย"

"ไม่ได้...เฮ้นนี่มันด"

"หมอบุชหรือ ไปด้วย"

"ไม่ใช่ ไม่ให้ไป"

คนตอบตอบเสร็จแล้วเดินกลับโต๊ะทำงานของตัวเอง ทุกคนในหน่วยต่างอึ้งกับความสัมพันธ์ของสารวัตรสองนายที่คอยจิกกัดกันตลอดเวลา โอบเกียรติเดินตามหัตถุทรพร้อมกับตะโกนถามไปด้วย

"ไม่ใช่แล้วใคร สาวๆ รีเปล่า งั้นฉันยังต้องไป ไปช่วยเป็นก้างขวางคอ เมื่อมีอะไรไม่ชอบมาพากลจะได้ฟ้องหมอบุชได้"

หัตถุทรถอนใจหนักแล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ "เมื่อไรจะเลิกยุ่งกับฉันเนี่ย วางมารีไง"

โอบเกียรติยิ้มแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงาน "แล้วบอกลูกน้อง รียังว่ากำลังจะไปขอเมีย"

"ไอ้เนี่ย..." หัตถุทรสายหน้า "อิพิลพูดอะไรใหม่"

"ยอมบอกอีเมลที่ใช้ติดต่อกับ Satan อย่างเดียว แต่ทนายชี้ว่าเราเจออะไรใหม่" หัตถุทรสายหน้าอีก "เก่ง...มันปิดอีเมลนั้นทิ้งไปแล้ว"

"ตามจริงแกลเคยมีศัตรูใหม่"

โอบเกียรติเลิกคิ้วหน้าขึ้นสูงก่อนตอบ "แกไง"

ท่าทางวันนี้จะคุยกับโอบเกียรติไม่รู้เรื่อง หัตถุทรยอมแพ้แล้ว เขาจึงเปลี่ยนเรื่องพูด

"อาทิตย์หน้าฉันจะลงงานทั้งอาทิตย์นะ เจ้าวุฒิจะรักษาการแทน แกมีอะไรก็มาคุยกับวุฒิแล้วกัน"

"ไปไหน ไปขอเมียหรือ"

"แกนี่น่ารำคาญจริงๆ"

"แกต้องยอมให้ฉันรังแกทุกอย่าง เพราะแกชนะได้หมอบุชไปแล้ว เรื่องอื่นๆ แกต้องยอมฉัน" ไม่พูดเปล่ายังชี้นิ้วมาที่หัตถุทรอีกด้วย "รู้ไหม"

ว่าฉันต้องลำบากพึ่งแม่คร่ำครวญมากแค่ไหน แกเจอความกดดันของฉัน แค่ฉันมันยังน้อยไป"

"ไอ้โอบ... โต๊สก็เหอะ ยอมรับซะว่าแกไม่ได้รักหมอบุซจริงๆ หรือก แกแค่ไม่มีผู้หญิงคนอื่น"

สีหน้าของเขาสลดลงทันที แววดาตุเขื่องซึ่มจนห้สยุทธเริ่มรู้สึกสงสาร

"อาจจะจริง ก็ในชีวิตฉันไม่มีผู้หญิงคนอื่นเลยนี่หว่า มีแต่แกเนี่ย"

จู่ๆ ห้สยุทธก็รู้สึกขุ่นข้อง คนหน้าสลดยังคงบ่นเพิ่มพ้ำกับตัวเอง

"จะหนีไปแต่งงานจริงเหรวะ แล้วใครจะกินเหล้ากับฉันล่ะ หมอบุซ คงไม่ว่าอะไรใช่ไหมถ้าเราจะนัดกินเหล้ากันบ้าง"

"นั่นมันยังไม่มื่ออะไรเกิดขึ้นเลย ฉันนัดไปกินข้าวกับครอบครัวของหมอบุซ ปลายสัปดาห์นี้ พวกเขาอาจจะไม่ยอมยกลูกสาวให้ก็ได้ ต้องไปแนะนำตัว แล้วก็ดูทิศทางลมก่อน"

"เออ งั้นฉันก็แทรกตรงนี้ได้ แค่ให้แม่ฉันไปเป่าหูแม่ของหมอบุซ หน้อยว่าแกไม่ใช่คนดีอะไร แค่นี้เขาก็ไม่ยอมยกลูกสาวให้แกแล้ว เออ เป็นความคิดที่ดี"

"ไอ้เนี่ย..."

โอบเกียรตียิ้มกวนแล้วขู่ออ "พ่อกับแม่ของหมอบุซนะโว้ย อดีตข้าราชการครูทั้งคู่ ระเบียบโคตรจัด แต่แกคงจะเข้ากับพวกเขาได้แหละ อาจจะรู้สึกแตกต่างกันนิดหน่อยตรงที่ทางโน้นครอบครัวเขาแน่นแฟ้น แต่แก นะญาติน้อย"

"ทำไม... แกว่าเขาจะรังเกียจอะไรฉัน"

"ไม่รู้สิ ก็แกไม่ได้รั้งตำแหน่งที่ลูกเขยตั้งแต่แรก แต่จู่ๆ ก็แทรกเข้ามา เขาก็ต้องตั้งแง่บ้างแหละ อย่างน้อยมันก็ต้องเกิดการเปรียบเทียบกับฉัน ใช่ไหม" โอบเกียรตียกไหล่อย่างน่าหมั่นไส้ "ก็เห็นๆ กันอยู่"

ห้สยุทธส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจ "เห็นอยู่ว่าแกนะแห้ว!"

"ไอนี้..."

โอบเกียรติสับสนคำเดียวกับที่หัตถุทรวาเขามาตลอดการสนทนา แล้วคนทั้งคู่ก็ต้องเงยเมื่อเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือของหัตถุทรวางขึ้น เขกทำหูฟังทันทีด้วยความอยากรู้อยากเห็น แม้จะถูกเจ้าบ้านตัวดีสายตาสีก็ไมเกรงกลัว หัตถุทรวไม่มีอะไรปิดบัง เขาจึงรับสายเรียกเข้านั้นทันที

"ว่าเงเรา" เขาหยุดฟังฝ่ายตรงข้ามพูดในสาย "ได้ ตามใจเราสิ อาสะตวกทั้งนั้นแหละ ครัว อีกชั่วโอมงเจอกัน"

เมื่อหัตถุทรวางสายลง โอบเกียรติก็โจมตีทันที

"หลานสาวคนสวย...นี่แกยังไม่เลิกติดต่อกันอีกหรือ ถ้าหมอบุขรู้เข้า..."

"มันไม่มีอะไรอย่างที่เกิดหรือก่อน เราเข้าใจกันทุกฝ่ายแล้ว"

"ไอ้หัส ฉันจะเตือนแกด้วยความหวังดีว่าความหึงหวง ความอิจฉา ริษยาของผู้หญิงนะมันไม่มีวันหมดอายุหรอกนะ ต่อหน้าอาจจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ลับหลังสิ...แกจะรู้ได้ยังไง"

"แล้วแกคิดว่าหมอบุขเป็นใคร"

"ก็เป็นผู้หญิง"

"ใช่ และเป็นผู้หญิงถือมีดที่ฆ่าผู้ชายอย่างแกได้ด้วย" หัตถุทรวทั้งแผ่นดินหลังลงบนแก้อีแล้วถอนหายใจยาว "ฉันตัดก้อยไม่ขาดหรอก มันเป็นสายใยของความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นและฝังรากลึก เขาเหมือนลูกสาวของฉัน"

"แล้วผู้หญิงเขาคิดอย่างนั้นรีเปล่า"

หัตถุทรวจ้องตาของโอบเกียรติกลับ "เขาคงพยายามอยู่"

"ไอ้บ้าเอ๊ย เล่นกับไฟชัดๆ แล้วนี่ไปเจอกันบ่อยไหม"

"ไม่บ่อยหรอก แต่เมื่ออาทิตย์ก่อนฉันรับโทรศัพท์เขาแล้วรู้สึกวุ่นวายเสียงแปลกๆ ถามว่าเป็นอะไรก็ไม่ยอมบอก เลยต้องนัดมาเจอหน้าหน่อยเผื่อจะเห็นความจริงอะไรได้บ้าง"

"ความจริงแคว่รพาคันไปด้วย เพื่อใครเห็นเข้าจะได้ไม่เข้าใจผิดว่า
นัดเจอกันสองต่อสอง"

"ไม่เอา ถ้าเอาคนอื่นไปด้วยก็อัยคงไม่กล้าพูดอะไร"

"เออๆๆ แถ่นำตัวเหมือนคนเป็นพ่อจริงๆ ห่วงใย ใส่ใจ ดูแลมากกกก"
โอบเกียรติลากเสียงยาว "แต่ยังงี้ก็ต้องระวังตัวไว้ด้วย ห้ามรุ่มร่าม ห้ามให้
ความหวัง รู้จักรักษาระยะห่างให้ดีๆ ต้องทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่หน่อย เข้าใจไหม"

"ครับพ่อ"

"ไอ้..."

แล้วคนทั้งคู่ก็หัวเราะขำพร้อมกัน

ในที่สุดโอบเกียรติก็ยอมปล่อยให้ห้สยทุทไปพบกันตพรตามลำพัง
เขายืนฟังรถยนต์ของตัวเองแล้วเฝ้ามองจนเพื่อนสนิทขับรถส่วนตัวออกจาก
ที่จอดรถของสำนักงานไป ความจริงแล้วเขาบอกห้สยทุทว่าจะไม่ไปด้วย
แต่มันไม่ได้รวมความถึง... จะไม่ตามไปที่หลังนี่นา โอบเกียรติเปิดโทรศัพท์
มือถือของตัวเองเพื่อติดตามความเคลื่อนไหวของห้สยทุท โปรแกรมติดตาม
ตัวบุคคลจากโทรศัพท์มือถือกำลังบอกเข่าารถของห้สยทุทจอดติดสัญญาณ
ไฟแดงตรงแยกหน้าสำนักงานนี้เอง ทันใดนั้นโอบเกียรติก็รีบขึ้นรถของ
ตัวเองบ้าง นายตำรวจหนุ่มใหญ่ให้เหตุผลกับภารกิจการติดตามขึ้นนี้ว่า...
เพื่อคุณหมอบุษบงกช

โอบเกียรติที่ระยะห่างในการติดตาม เพราะเชื่อมั่นในเทคโนโลยีว่า
จะทำให้เขาหาห้สยทุทเจอแน่ ตอนนี้นำโปรแกรมการติดตามบอกว่าห้สยทุท
กำลังเข้าไปในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง โอบเกียรติจึงไม่รีบร้อนขับตามไป
ด้วยกลัวว่าห้สยทุทอาจจะเห็นรถของเขาในที่จอดรถของห้างได้ นายตำรวจ
หนุ่มใหญ่จึงขับช้าๆ แต่สายตาก็ไม่ละจากจอโทรศัพท์

"นัดกันที่นี้ก็ไม่ลับหูลับตาเท่าไร"

เขาเพิ่มพำกับตัวเอง สัญลักษณ์ที่ระบุตำแหน่งของหัตถ์บนหน้าจอ โทรศัพท์บอกว่าเขาหยุดการเคลื่อนไหวแล้ว แสดงว่าฝ่ายนั้นคงได้ที่จอดรถเรียบร้อยแล้ว โอบเกียรติจึงมองหาที่จอดรถบ้าง เขาคิดว่าการตามหาหัตถ์ในห้างคงไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรนัก และหากเขาเจอหัตถ์ซึ่งหน้าก็คงจะไม่แปลกอะไรที่จะอ้างว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ ใครๆ ก็มาเที่ยวห้างหลังเลิกงานได้ทั้งนั้น โอบเกียรติจอดรถเข้าในช่องที่จอดแล้วยิ้มกับความคิดของตัวเอง และเมื่อจอดรถเสร็จแล้วเขาก็ฉุกคิดบางอย่างขึ้นมาได้...

"ทำไมเราต้องทำตัวเหมือนเมียไอ้หัดด้วยวะ" บ่นแล้วก็สะบัดศีรษะแรงๆ หลายครั้ง "เพื่อหมอบุษ...เพื่อหมอบุษท้องไว้ ถ้าไอ้หัดมันบริสุทธิ์ใจจริงมันก็ควรเอาเรามาด้วย"

เมื่อหาความชอบธรรมให้ตัวเองเสร็จแล้ว โอบเกียรติก็ดับเครื่องยนต์แล้วลงจากรถไป

หัตถ์เดินเร็วๆ ไปยังจุดหมายที่กั้นตพรเป็นฝ่ายนัด เธอเปลี่ยนจากร้านอาหารข้างนอกซึ่งอยู่ใกล้ที่ทำงานของเขาเป็นในห้างสรรพสินค้าแทน นายตำรวจหนุ่มใหญ่ไม่ได้สงสัยหรือติดใจอะไร แต่เมื่อมาพบหญิงสาวที่กำลังนั่งรอเขาอยู่ในร้าน สัญชาติญาณก็บอกทันทีว่ากั้นตพรกำลังอยู่ในภาวะไม่ปกติ

เขาไม่ได้หมายความว่าเธอจะทรุดตัวลงหนึ่งที่พื้นแล้วกรี๊ดร้อง แต่กั้นตพรตอนนี้มีแววตาที่ดูวิตกกังวล ใบหน้าซีดเขียวไม่สดใส และรอยยิ้มของเธอก็ดูแห้งแล้ง หัตถ์รู้สึกได้เลยว่าเธอพยายามยิ้มมากกว่าอยากยิ้มจริงๆ นายตำรวจรับไหวแล้วนั่งลงตรงข้ามหญิงสาว บริกรเดินเข้ามาหาพวกเขา การสนทนาระหว่างคนทั้งคู่จึงยังไม่เกิดขึ้น หัตถ์เป็นฝ่ายสั่งอาหารสำหรับสองคนเสร็จแล้วจึงเริ่มบทสนทนาในตอนที่ไม่ม่มีบุคคลที่สามอยู่ใกล้แล้ว

"เกิดอะไรขึ้น"

"คะ?..."

"อาถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับก้อย"

"มะ...ไม่มีอะไรนะคะ"

"อย่าโกหกเลย เราสะดูไม่ปกติเอามากๆ มีปัญหาที่ทำงานรีเปลา"

หญิงสาวสายหน้า

"นอนหลับบ้างรีเปลา ยังกินยาที่หมอให้อยู่ไหม"

กัณฑรพยกัณฑ์รับแต่ยังไม่ตอบ เธอหลบสายตาเล็กน้อยแล้วยังพยายามฝืนยิ้ม หัสยุทรจึงแก้งถอนหายใจยาว

"เฮ้อ เดียวนี้มีความลับกับอาซะแล้ว"

"ก้อยไม่มีความลับหรอกคะ แต่ก้อยไม่รู้ว่ามีคืออะไร ก้อยกลัวว่าตัวเองจะคิดมากไป หรือไม่อาการวิตกกังวลก็คงจะกำเริบขึ้นมาอีก"

หัสยุทรไม่อยากจะคาดคั้นให้เธอต้องพูดสิ่งนั้นออกมาให้ได้ในเวลานี้ เพราะรู้สึกว่าเขายังสับสนอยู่ เขาจึงต้องใช้วิธีถามเพื่อค้นหาสาเหตุ

"เกิดอะไรที่ผิดปกติไปจากเดิม พอจะบอกอาได้ไหม"

"คือ...ช่วงนี้ก้อยรู้สึกเหมือนมีคนเฝ้ามองอยู่"

"มีคนเฝ้ามองอยู่ไหนหรือ"

"อ้อ มันก็ไม่เชิงค่ะ ไม่ได้หมายความว่าตลอดเวลาอะคะ ไม่ได้หมายถึงผีด้วย"

"ไม่เป็นไร ใจเย็นๆ ค่อยๆ เล่า เริ่มรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เมื่อไร"

กัณฑรพยกัณฑ์เข้าใจแล้วผ่อนลมหายใจยาวเพื่อตั้งสติก่อนเล่า "ก้อยรู้สึกว่าชีวิตก้อยช่วงนี้มันดีเกินไปคะ"

หัสยุทรฟังแล้วยิ้มออกมา "แล้วมันไม่ดียังไง"

"คุณอาฟังก่อนสิคะ ที่บอกว่าดีเกินไปนะหมายถึงหลายๆ เรื่องมันเข้าข้างก้อยมากเกินไป"

"โอเคจ้ะ อาฟังก็ได้ ไหนบอกมาซิว่าเหตุการณ์ไหนที่ก้อยว่ามันดีเกินไป"

"อย่างเช่นตอนเช้า ปกติก้อยจะต้องออกมารอโบกรถแท็กซี่หน้าปากซอย บางวันโชคดีก็จะได้รถเร็ว บางวันโชคร้ายรอเกือบครึ่งชั่วโมงก็มี แต่เดี๋ยวนี้ ลีคะ...มีรถแท็กซี่มาจอดรอก้อยทุกวันเลยคะ ก้อยเดินออกมาที่หน้าปากซอย ก็จะเจอรถจอดรออยู่ทุกวัน"

"อืม" หัสสุทรยิ้ม "คันเดิมรีเปล่า"

"เปล่าคะ แต่มันเป็นไปได้อยู่ยังไงคะ มันไม่น่าจะเป็นไปได้ที่รถแท็กซี่จะมาจอดรอคนตรงนั้น เวลานั้นทุกวัน"

"แล้วมีอะไรอีกไหม"

"มีคะ วันไหนที่ก้อยต้องไปเรียนโยคะหลังเลิกงาน ก็มักจะมียอเตอร์ไซค์รับจ้างมาจอดรอที่หน้าปากซอยทุกวัน"

"มอเตอร์ไซค์รับจ้างนำกลัวเธอ"

"ก็ไม่นะคะ เป็นคุณลุงแก่ๆ คนหนึ่ง ก้อยจะเจอเขาทุกครั้งเลย"

"แล้วเคยถามเขารึเปล่าว่ารู้เวลาที่ก้อยจะกลับได้อยู่ไหม"

"ไม่เคยถามเลยคะ ก้อยแค่สังเกตเห็นว่ามันจะเป็นอย่างนั้นเสมอเลย"

"อืม ถ้าสงสัยก็ลองถามดูสิ แต่จากที่อาฟังมาว่ามันก็ยังไม่มีอะไร น่ากลัวนะ แต่ถ้ามันส่งผลกระทบต่อเรา รู้สึกหวาดระแวงเนี่ย ก้อยก็ต้องรู้ให้แน่ชัดว่ามันมีอะไรมากกว่าที่เห็นรีเปล่า ก้อยรู้สึกว่าคุณคุกคามจากคนขับแท็กซี่หรือคนขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้างรีเปล่า"

หญิงสาวส่ายหน้าช้าๆ "มันก็ไม่ได้รู้สึกถึงขนาดนั้นหรอกคะ บางทีก้อยอาจจะคิดมากเกินไปก็ได้ มันอาจจะจะเป็นเหมือนที่ป้าหมอเคยบอกว่าก้อยจะมีความวิตกกังวลมากกว่าคนธรรมดาทั่วไป"

น้ำเสียงของเธออ่อนลงจนหัสสุทรรู้สึกผิดที่เขาอาจจะด่วนสรุปมากเกินไป นายตำรวจยังต้องการเป็นที่ปรึกษาให้เธออยู่

"เอาอย่างนี้ ลองสังเกตจริงๆ จังๆ อีกสักสัปดาห์หรือสองสัปดาห์ดู ในระหว่างนี้ก้อยลองเปลี่ยนกิจวัตรประจำวัน อย่างเช่นลองสลับวันเรียน

โยคะดู ถ้าเหตุการณ์ทุกอย่างยังดีเหมือนเดิมก็แสดงว่าก้อยเป็นคนที่ไม่โชคดีจริงๆ แต่ถ้ามันสะดุดเราก้อยมาหาสาเหตุอีกที่ว่ามันอาจเกิดจากอะไรได้บ้าง ก้อยกลัวว่าอาจจะมีใครหรืออะไรอยู่เบื้องหลังความโชคดีของก้อยใช่ไหม"

กัณฑพรพยักหน้าช้าๆ สีหน้าของเธอดูเขินอาย คล้ายกับกลัวว่าหัตถุพรจะคิดเอาว่าเธอชอบคิดอะไรเข้าข้างตัวเอง

"อืม ถ้ามันเป็นเรื่องดี อาก็คิดว่าเราน่าจะเผชิญเหตุการณ์นั้นด้วยความกล้าหาญนะ แต่ถ้ามันไม่ดีเราก็ต้องมีสติเอาตัวรอด เอาเป็นว่าเราไม่ควรจะเสี่ยงกับอะไรทั้งนั้น พยายามอย่ากลับบ้านมืดค่ำนัก ปิดประตูหน้าต่างให้ดี สำรวจทุกอย่างก่อนออกจากบ้าน ถ้ามีอะไรผิดปกติให้โทรหาอาทนต์โอเคไหม"

"ค่ะ"

เพียงแคความเข้าใจเล็กๆ น้อยๆ ที่หัตถุพรมีให้ กัณฑพรก็สามารถยิ้มกว้างออกมาได้ ถึงหนุ่มใหญ่จะขีดเส้นความสัมพันธ์ไม่ให้เธอก้าวล่วงเข้าไปใกล้หัวใจของเขา แต่ต้องยอมรับว่าถึงอย่างไรเขาก็ยังเป็นดวงตะวันของเธอเสมอ

ส่วนอีกฟาก คนที่พยายามเข้าใจสถานการณ์และคนทุกฝ่ายอยู่นั้น กลับเงิบเหงากว่าปกติ คุณหมอนอนมองเพดานห้องบนเตียงทรงกลมของเธอ ดวงตาเหม่อลอย มือทั้งสองข้างประสานกันไว้บนหน้าอก ผมยาวสยายแผ่เต็มหมอนนุ่ม หายใจเข้าออกอย่างสม่ำเสมอ...

"นั่นเป็นคนดี"

"นั่นก็คิดว่าเธอเป็นคนดี"

"เพราะฉะนั้นฉันต้องเข้าใจเรื่องนี้"

"เรื่องไหน ฉันไม่เข้าใจ"

"เขาไม่ได้รักกัน เขารักฉัน"

"เขาบอกเธอเหรอ"

"ใช่"

"ดีใจด้วย"

บุษบงกชพยักหน้า "เพราะฉะนั้นฉันจะไม่กังวล"

"กังวลจะทำให้แก่เร็ว"

คุณหมอนั่งขวับมามองโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่วางไว้ข้างศีรษะทันที "ใครแก่!"

"เธอไง"

"Siri!" บุษบงกชลุกขึ้นนั่งแล้วปิดโปรแกรมถามตอบในมือถืออย่างหัวเสีย คุณหมอนั่งกอดเข้าแล้ววางหน้าผากไว้บนนั้น "อ้าว...Siri ว่าฉันแก่ปีนี้นั้นจะสามสิบหกเอง สามสิบหกแล้วไงยะ ชีวิตเพิ่งจะเริ่มต้น ฉันยังไม่ได้แต่งงานเลย ฉันไม่แก่หรอก เมื่อไรเบตย เธอจะเต็มเหนี่ยว คุยกับ Siri ไม่เห็นสนุกเลย"

อิวี่ถูกซาร์จแบตเตอรี่ไว้ในห้องรับแขก เมื่อบุษบงกชป่นแล้วก็ทิ้งตัวนอนตะแคงบนเตียงอีกครั้ง การที่ห้สยทอไปพบหลานสาวกำมะลอของเขาสร้างความกังวลใจให้เธออย่างมาก ยิ่งเธอต้องแสวงว่าการที่กั้นตพรนัดเขาออกไปพบนั้นมันเป็นเรื่องปกติมากเท่าไร หัวใจของเธอก็ยิ่งร้อนรุ่มมากขึ้นเท่านั้น

"ใครบอกว่าคนอายุมากกว่าต้องเข้าใจโลกลึกซึ้งกว่า...ต้องทำตัวเป็นคนที่ไม่สนใจและมีเมตตา ฉันไม่ใช่นางงามมิตรภาพนะ อัยย!" แล้วเธอก็เริ่มตื่นไปมาบนเตียง "ถ้าเขาคิดไม่ซื่อกับเธอแค่เพียงนิดเดียว ฉันจะแข่งให้เขาต้องเสีย อัยย! ฉันไม่ควรพูดอย่างนั้น ไม่ดีจ้ะ เอ๊ะ! ซ่างสิ อยากรอกใจก็ต้องโดนแบบนั้นแหละ พรุ้งนี่ฉันจะโทรถามเขาว่าต้องเสียรีเปลา ถ้าต้องเสียละ น่าดู..."

ตั้งต้อง...ตั้งต้อง...

"เฮ้ย!"

เสียงกริ่งหน้าห้องพักของเธอดังขึ้น บุษบงกชสะดุ้งเล็กน้อย จากนั้นก็รีบลงจากเตียงแล้วพุ่งออกจากห้องนอนทันที ความคิดมุ่งไปที่เดียวว่า คนที่อยู่หน้าห้องนั้นต้องเป็นหัตถ์ศุภฤกษ์แน่ๆ แต่เมื่อกระซอกบานประตูเปิดออก ความผิดหวังก็แผ่ซ่านทั่วร่างกายของเธอ

"น้องบุษอรใครอยู่รีเปล่าคะ" พี่สะใภ้จับสีหน้าและท่าทางของเจ้าของห้องออกทันที "หรือมีแขก..."

"เปล่าคะ พี่อรเข้ามาก่อนสิคะ"

บุษบงกชหลบให้แพรรอรเดินเข้ามาในห้องของเธอได้สะดุ้งขึ้น เพิ่งสังเกตตอนนั้นเองว่าแขกคนสำคัญมีข้าวของพะรุงพะรังในมือด้วย เธอจึงอาสาช่วยถือให้

"นี่ก็ของฝากน้องบุษทั้งนั้นแหละคะ จากคุณพ่อ คุณแม่ แล้วก็คุณน้า"

"แล้วทำไมวันนี้พี่อรแวะมาหาบุษได้คะ ยายตัวเล็กล่ะอยู่กับใคร"

คุณหมอมือมาเยื่อนั่งลงบนโซฟาในห้องรับแขกแล้วจึงตอบ "อยู่บ้านกับพี่เลี้ยงนั่นแหละคะ พอดีวันนี้พี่ออกมาประชุมที่โรงแรมแถวนี้ ทุกคนเลยลงความเห็นมาให้มาเยี่ยมน้องบุษบ้าง"

"บุษว่าเป็นเพราะนัดหมายที่กำลังจะมาถึงใช่ไหมคะ ทุกคนเลยอยากให้พี่อรมาสืบเรื่องนี้ก่อน"

แพรรอรหัวเราะคิก ไบหน้าใสกระจ่างอย่างคนที่สุขภาพดีทั้งกายและจิตใจทำให้คุณหมอดูผ่อนคลายและนำมามองไปหมด วันนี้เธอสวมชุดสูทสีอ่อนอย่างเป็นทางการกว่าทุกครั้งที่ได้พบกัน คงเพราะต้องเข้าร่วมประชุมทางวิชาการกับแพทย์ท่านอื่น บุษบงกชนึกชมพี่ชายของตัวเองอยู่เสมอว่าช่างเลือกพี่สะใภ้ที่ตรงตามทั้งภายนอกภายในได้เก่งจริงๆ และตอนนี้ทุกคนในบ้านก็คงกำลังเพิ่งเล็งมาที่เธอ ว่าจะสามารถเลือกคู่ครองได้ดีเหมือนอย่างที่ธีรภูมิตำได้หรือไม่

"แหม นี่พี่กลายเป็นนักสืบไปแล้วสินะคะ"

สองสาวยิ้มให้แก่กัน แต่เมื่อแพรอร์ไม่ได้พูดหรือถามอะไรต่อ บุษบงกชก็รู้ตัวทันทีว่าถึงเวลาที่เธอต้องพูดเรื่องของหส์ยุทธแล้ว เธอหายใจลึกก่อนค่อยๆ เล่าด้วยน้ำเสียงเบาชวนฟัง

"เขาเป็นคนตัวโต ยิ้มยาก พูดน้อย แต่ความคิดความรู้สึกลับมักจะถูกส่งออกมาทางสายตาเสมอเลยคะ"

"แล้วอายุล่ะ"

"สี่สิบหรือสี่สิบเอ็ดประมาณนี้แหละ แก่แล้ว"

แพรอร์ยิ้ม "ก็เป็นประเภทที่พี่คิดไว้ว่าน้องบุษน่าจะชอบ"

"จริงหรือคะ ทำไมพี่อรคิดอย่างนั้นล่ะ"

"ก็น้องบุษสนิทกับคุณพ่อมาก ลูกสาวที่มีพ่อเป็นโอดอลมักจะชอบผู้ชายที่มีบุคลิกเป็นผู้เฒ่า มันคงเหมือนพ่อมากกว่าประเภทห้องแงงอแงไปวันๆ"

"แหม พี่อรเก่งจัง รู้อย่างนี้ให้เป็นที่ปรึกษาหัวใจตั้งแต่แรกก็ดีหรือ"

"ทำไมหรือคะ ช่วงแรกแย่มากหรือ"

บุษบงกชพยักหน้าช้าๆ "บุษต้องแกล้งเหวี่ยงเพื่อให้เขาสนใจ..."

แพรอร์อ้าปากค้างจนเริ่มรู้สึกที่ตัวเองกำลังทำเรื่องไม่สุภาพ เธอจึงยกมือขึ้นปิดปากแล้วขอโทษ "...นั่นแสดงว่าน้องบุษชอบเขาก่อนหรือคะ"

คนถูกถามพยักหน้าอีกครั้ง

"ว้าว เรื่องนี้ทำให้พี่เซอร์ไพรส์นะเนี่ย เพราะทราบมาว่าเขาเป็นเพื่อนกับคุณโอบเกียรติ พี่ก็เลยคิดไปเองว่าสองหนุ่มแย่งกันจีบน้องบุษ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าน้องบุษจะชอบคุณหส์ยุทธตั้งแต่แรก"

บุษบงกชร้อนวูบที่พวงแก้ม เธอหลบสายตาพี่สะใภ้อย่างเขินอาย "แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะชอบเราหรือคะ เพราะเจอกันที่ไรก็แทบจะฆ่ากันตายทุกที"

"โบราณว่าพ่อแม่แหม่งอนสินะคะ"

"น่าจะเรียกว่าลึ้นกับพันเลยละคะ เขาสายบู๊ เวลาทำงานจะต้องเป๊ะๆ แล้วต้องเอาให้ได้ บางทีมันก็ขัดแย้งกับการทำงานของเรา แต่มีอย่างหนึ่งที่บุษประทับใจก็คือความตรงไปตรงมาของเขา ผิดถูกก็ตามนั้น เป็นผู้ชายแบบที่กล้าพูดขอโทษนะคะ"

แพอรอพึ่งจบแล้วยิ้มกว้าง "ดีจังเลยนะคะ พี่ไม่เคยเห็นหน้าตาของน้องบุษมีความสุขมากขนาดนี้มาก่อน แสดงว่าเขาทำให้น้องบุษมีความสุขมากจริงๆ แม้แค่พูดถึงเขา เราก็มีความสุขแล้ว"

"หวังว่าพี่อระจะช่วยเชียร์สารวัตรให้คุณพ่อกับคุณแม่ฟังด้วยนะคะ"

"แน่นอนคะ พี่อยู่ข้างน้องบุษกับสารวัตร"

"ขอบคุณคะ"

บุษบงกชยกมือไหว้ แพอรอหัวเราะคิกแล้วยกมือไหว้รับ แล้วเธอก็ทำท่าจะขยับตัวลุกขึ้น เจ้าของห้องเพิ่งรู้ตัวว่ายังไม่ได้เสิร์ฟน้ำให้แขกคนพิเศษเลย แต่เมื่อเธอเสนอว่าจะไปนำน้ำมาให้แพอรอก็ยกมือขึ้นห้าม

"ไม่ต้องคะ พี่คิดว่าจะกลับเลยดีกว่า"

"อ้าว ไม่อยู่ทานอะไรกับบุษก่อนหรือคะ พี่อระของกินมาให้ตั้งเยอะ"

"ไม่ละคะ พี่คิดถึงหมอนไทม์แล้ว รีบกลับไปทานข้าวที่บ้านดีกว่า เชิญน้องบุษตามสบาย พี่กลับก่อนนะคะ ไว้เจอกันวันชี้ชะตา"

แพอรอยิ้มล้อ แต่บุษบงกชทำจมูกย่น เธอรู้ดีว่าพี่สะใภ้หมายถึงวันที่ครอบครัวจะได้พบกับหস্যุทรพร้อมหน้า คุณหมอตั่งสองลุกขึ้นยืนพร้อมกันแล้วคนเป็นแขกก็เดินนำหน้าไปที่ประตูห้อง สายตาไหลไปเห็นเครื่องดูตุ๋นสี่ตำสาบหนึ่งอยู่บนฐานของมันก็นึกบางอย่างขึ้นมาได้จึงหันมาถามน้องสะใภ้

"นั่นอีวีรีเปล่าคะ"

"ใช่คะ กำลังซาร์จแบตฯ อยู่ พี่ชายเล่าให้พี่อระฟังแล้วละลิ"

"เล่าแล้วคะ" คุณหมอแก้มถึงค้อมศีรษะให้เจ้าเครื่องดูตุ๋นนิดๆ "ยินดี"

ที่ได้รู้จักนะอีวี เอ้อ แล้วนี่คุณसारวัตที่เคยเจออีวีรียังคะ"

"เคยแล้วค่ะ"

เมื่อหลุดปากตอบไปแล้วบุษบงกชก็นึกขึ้นมาได้ว่าเธอหลงกลแพอร เสียแล้ว ยิ่งพี่สะใภ้ยืมเจ้าเล่ห์ใส่ แก้มของเธอก็ยิ่งแดงระเรื่อ

"ก็ควรจะต้องเจอกันเพราะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับน้องบุษ ดีค่ะ...พี่กลับละ บ้ายบาย"

"พี่อรอย่าบอกใครนะคะ"

บุษบงกชรีบขอร้องก่อนที่แขกจะเปิดประตูห้อง แต่แพอรกลับ ทำหน้าเหลวหลา

"เรื่องอะไรเหรอกะ"

"บุษรู้ว่าพี่อรทราบเรื่องอะไร เธอกระเจ้ากระงอด

"อ้อ...เรื่องที่สารวัตมาที่ห้องของน้องบุษแล้วเหรอกะ" แพอรหัวเราะเบาๆ "ค่ะ พี่รับปาก ตอนคุณจีบพี่ เราก็ทำเรื่องที่ไม่ควรเล่าให้ใครฟัง เหมือนกันค่ะ งั้นพี่จะช่วยปิดเรื่องของน้องบุษเป็นความลับนะคะ"

"จริงๆ บุษก็ไม่ได้กลัวอะไรเหรอกะ แต่ว่าพี่เกียจตอบคำถามคุณพ่อ คุณแม่ แล้วก็พี่ชายเท่านั้นเอง"

"พี่เข้าใจค่ะ ถ้าสารวัตเคยเจออีวีแล้วก็แสดงว่าน้องบุษจริงจังกับเขา มากถึงขนาดยอมให้เขาเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัว เอ้อ แล้วเราไว้ใจอีวีได้ ไช้ไหมคะว่าจะไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใคร"

"ไว้ พี่อริ..." บุษบงกชยิ้มกว้าง "กลับได้แล้วค่ะ ป่านนี้ทั้งพี่อี ทั้งหม่อนใหม่ชะเง้อคอรอคุณแม่กลับบ้านแย่แล้ว"

"ค่า"

แพอรจากไปพร้อมรอยยิ้ม บุษบงกชรู้สึกที่ตัวเองเปลือยเปลือยบอก ความลับที่น่าเขินอายไปจนได้ แม้จะอายุอยู่ในวัยผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว แต่ถ้า พ่อแม่รู้ว่าเธอพาผู้ชายเข้าห้องอย่างนี้เป็นต้องโดนตักใหญ่แน่ๆ โชคดีที่

คนหลอกถามเป็นแพรอร์ อย่างน้อยผู้หญิงด้วยกันก็คงจะช่วยปิดเรื่องนี้เป็นความลับได้บ้าง คุณหมอดอนหายใจยาว...

หลังอาหารคำห้สยุทธพากันตพรไปซื้อของกินของใช้ในซูเปอร์มาร์เก็ตก่อนจะไปส่งเธอที่บ้าน เขาไม่ลืมที่จะกำชับให้หญิงสาวปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อยและเปิดโทรศัพท์มือถือไว้ตลอดเวลา หากมีอะไรผิดปกติจะได้ขอความช่วยเหลือได้ทันที่ ก่อนจะขับรถออกจากหน้าบ้านของกันตพร นายตำรวจหนุ่มใหญ่เดินไปดูตู้ตรวจตราของตำรวจประจำท้องที่ เขาบันทึกหมายเลขตู้ไว้เพื่อจะได้ขอความช่วยเหลือให้ตำรวจตรวจตราบริเวณบ้านของกันตพรเป็นพิเศษ เผื่อว่าจะมีใครแปลกหน้ามาบ้านเข้านี้

ก่อนจะกลับขึ้นรถห้สยุทธเปิดโปรแกรมโทรศัพท์มือถือโปรแกรมหนึ่งขึ้นมา ไม่นานเขาก็หัวเราะเบาๆ

"มันไม่ละความพยายามจริงๆ"

นายตำรวจหนุ่มใหญ่กดหมายเลขโทรศัพท์ที่คุ้นเคยแล้วรอ ปลายสายกดรับแทบจะในทันที

"ว่าไง"

"หิวไหม"

"อะ...ถามทำไม"

"เอ้า ก็เห็นขับรถตามฉันตลอดเวลา กินอะไรี๊ยง"

"เฮ้ย! รู้ไ้ยังงั๊วะ"

"แล้วนี่จอดรออยู่หน้าปากซอยใช่ไหม"

"แกรู้ไ้ยังงั๊ว" โอบเกียรติถามกลับมาเสียงสั้น

"แกมีแอฟฯ ติดตามคนเดียววี่ง...ฉันก็มีไว้ว ว่าไง จะไปกินอะไรี๊ยงไหม ถ้าไม่ฉันจะกลับบ้านแล้ว"

"ไปก็ได้" เขายอมรับเสียงอ่อย "ข้าวต้มหลังสวน เจอกันที่นั่น แต่แก

กินแล้วไม่ใช่เหรอ"

"ไปนั่งเป็นเพื่อนได้"

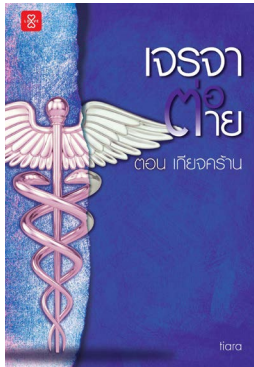
เสียงหัวเราะดังลั่นออกมา "สมกับเป็นเมียฉันจริงๆ"

"ไอ้นี้...เดียวเปลี่ยนใจ"

"โอ๊ย มาเถอะ แล้วจะบอกหมอบุษให้ว่าแก่แค่ทำหน้าที่พ่อ"

หัสสุทรยิ้มมุมปากแล้ววางสายลง ก่อนขับรถออกจากหน้าบ้านของ
กันตพรก็อดที่จะมองขึ้นไปยังชั้นสองของบ้านไม่ได้ เขากาวนาให้ชีวิตเธอ
ปกติสุขและไม่มีสิ่งชั่วร้ายใดๆ มาแผ้วพาน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622023.html>